

# Sárga levél elvisz a szél!

## Avagy száz centis kos a középhegységben!

Tél volt. Hótakaró fedte a kicsi hegyi falvakat. Ilyenkor hát javában járta a fakitermelés az erdőkincstárakban. Suhogtak a nagy keresztvágó fűrészek a vágásokban. A falvakban pedig a jószág szénázott a jászlak mellett. Estefelé a petróleumlámpák pilácsolásánál összejöttek a rokonok – barátok, hogy kitárgyalják a napi-heti eseményeket. Az egyik téli alkonyatkor hírül ment a kicsi faluban, hogy két fiúgyermek eltűnt, és a szülők ijedségükben keresésükre indultak, amelyben a friss hó nyújtott segítséget. A közeli erdőszélben megtalálták a gyermekeket fejszével a kezükben egy nagy fa tövénél, és a szülők kérdésére az volt a válasz, hogy mi is jöttünk a fakitermelés végzésére.

Hát e két gyermek egyike én voltam, a másik pedig a már elhunyt barátom, aki munkásságát ugyancsak az erdőben töltötte el, amíg a sors keze el nem szőlította az erdőt járó emberek sorából.

Nekem megengedte a Mindenható, hogy egy munkahelyen letölthettem a több, mint negyven év munkaidőt, és a hatvan év előtt egy kevéssel a postás a lakásomra hozza a rokkantsági nyugdíjamat.

A négy évtized megírásához sok papiros kellene, és a tartalma egy nagy könyvet is megtöltene, amelyre talán nem sokan vállalkoznak az aktív munkájuk befejeztével. De én úgy gondolom, hogy egy pár sorral fel lehet idézni a munkánkat a fiatalabb nemzedék számára egy kis tanulságképpen.

Tizennégy évesen került a hátamra a nagy kézfűrész, a fejsze és a hátizsák az egy heti élelemmel. A szálláshely az erdei barakkok, munkásszállások voltak. Egy helyiségben akár húszan is elfértünk. A felszerelés fapriccs, dobkályha és egy kecskeláb asztal volt. Szombaton este fáradtan gyalogoltunk hazáig, ahol a poggyász újra töltve, vasárnap délután már ismét indultunk erdei szállásunkra, a jövő heti munka helyszínére. Ebből az életformából a katonai behívó mentett fel két évre, amit sajnáltam abbahagyni, mert szerettem csinálni a napi negyven forintos keresetért. A katonaság után folytattam a munkámat, ahol előtte abbahagytam. Majd pár év elteltével a svájci sapkát a zöld kalap váltotta fel, a vállamra pedig a fent említett poggyász helyett a szolgálati pus-

kát kanyaríthattam. Ez a harminc évnéhány év is eltelt sok-sok sikerélménnyel és kudarcokkal is, mint ahogy az általában történni szokott. De azért egy-két eseményt szívesen papírra vetek belőle, talán a kedves olvasó kollégáknak éppen ez fog tetszeni rövidre fogott históriámból.

Aztán jött a nősülés, a három gyermek, és megkaptam a szolgálati lakásmat is, amelyben boldog tizenhat évet töltöttünk a családdal. Sorba állva a nagy lavór mellett. Télen pedig a kidőlt ablaktokokat ronggyal kibélelve védtük magunkat és gyermekeinket a  $-20\text{ }^{\circ}\text{C}$ -tól. A többszöri kérelemre sem kaptunk az akkor ismert alumínium 10 filléresből még csak egyet sem, hogy lakásunkat egy kissé helyrehozhattuk volna. Közben jöttek a nagy sikerélmények. Például 1968 tavasza, 1 100 000 db csemete elerdősítése, amelyek pár évig közeli adatokkal megismétlődtek. Vagy az 1970-es évek elején, amikor a cég 500 000 m<sup>3</sup> faanyagot termelhetett. Ekkor a sors keze úgy rendelkezett, hogy 10 ke-rek évig a faanyag szállítása, értékesítése lett a feladatom. Szinte éjjel-nappal folyt a szállítás, vagonírozás. Az elején természetesen kézi erővel és cigánybrigáddal. A fizetés utáni napokban a tehervágók terhelése, a vagonok berakása természetesen az én és a már elhunyt erdész kollégám feladata volt. Mindezt büszkeséggel merem leírni, hisz szívesen csináltam a haza és a szűkebb értelemben vett munkahelyem érdekében.

A május elsejei seregszemlén a borítékok és a nagy piros csillagok messze nagyívben kerültek el személyemet. De volt olyan kollégánk, akinek már a zöld hajtókáján eggyel több érem fityegett, mint Brezsnjev elvtársnak. Noha az ő rönkjét is én gurítottam a 6 méteres londonin a ZIL-ek tetejére és a vagonba is.

Viszont az akkori vezetőm két alkalommal is szívesen a nyakamba akasztott volna egy-egy igazi fegyelmet, amely nem jött neki össze, mivel a felhozott indokok alaptalannak bizonyultak. Így hát a munkahelyi időm úgy, mint a katonai idő, fenyítés nélkül értek a végezetükhöz.

Szolgálati időm alatt a kullancsok is támadásba voltak ellenem, de hála, a gennyes agyhártyagyulladásból orvosaim az utolsó pillanatban visszahoztak

az evilágra, és még 18 évet dolgozhattam a helyemen. A rosszabbik élmények közé tartozott az is, amikor az egyik fuvaros kerékkötő lánc a nagy terhelés alól felszabadulva úgy talált fejen, hogy eszméletem veszítve, elájulva a földön folyt a vérem a kocsiótra.

Az egyik év elején gyönyörű bükösben kezdtük a fakitermelést, a brigádom már 200 méterre kihaladt a vágáspáasztával a kocsióttól. A feladatot a pászta folytatásával határoztam meg számukra. Miközben az úton motorral közelítettem meg a brigádot, ők egy jeletlen 28 méteres, kissé megsérült büköt döntöttek az úton keresztül, út-lezárás és figyelmeztető kiáltás nélkül. Ennek a fának a koronája motorommal együtt lenyomott a kocsiótra. A motor az ócskavasba került, én meg a baleseti ambulanciára, ahol rendbeszedtek, hogy feladataimat továbbra is végezhessem.

Végül is egy sebészeti műtét és lábam nagymérvű elhasználódása kényszerítettek nyugdíjas állapotomba. Mivel mindennek láttam a bekövetkezését, így beadtam kérelmemet egy kos kilövésére. Hisz olvasva a vadászlapokat, vannak erre jó példák a somogyizalai berkekben, ahol a kiszolgált kollégák meglőhetik utolsó kenetként életük járandóságát. Aztán megint ősz lett, és nemsokára megint hullottak az arany-sárga levelek.

„Hej, sárga levél, elkap a szél, talán sosem látalak!” Az én kosom csigája azóta már 100 cm is lehet.

No, de elég ebből ennyi, mert készíteni kell a 120 h-os önkormányzati erdő jövő évi terveit. Termelés, erdőtisztítás, pótlás, műszaki átvételek. Folytatjuk ott, ahol abbahagytuk, de ez már csak társadalmi tisztaság.

**Csizmadia Sándor**  
nyugdíjas erdész

**Hirdessen az  
Erdészeti  
Lapokban!**